

Ecz. Sabih Tekin Çağlar (TEB Genel Sekreteri)

Yaşamın neresinde olursanız olun, ne kadar yoğun yaşarsanız yaşayın kalabalıklar içinde yalnızlık hep var olacaktır bir yerlerde. Yalnızlık, aslında hep var olmandır da hiç olmadık zamanlarda ortaya çıkar. Bir rey ancak istediği zaman veya yüreklendiği zaman yalnızlığı ile yüzleşmeyi kabullenir. Keyiflidir o yüzleşmeler. O yüzleşmelerdeki sırları daha sonraki zamanlarda kendi kendisi ile bile paylaşmayı beceremez, ta ki hayatın gerçekleri ile karşı karşıya gelinceye kadar. O gerçekler ki toplumsal yaşamın bireylerin ortaklaşa katkıları ile daha ileri taşınabileceğinin farkına varılması ile yaşam bulur. Doğaldır bu ayırım. Hayattan beklentiler ve yaşama nelerin katılabileceği düşünüldüğünde toplumun farklı kesimlerinin hayattan beklentilerinin bir diğerinden farklı olduğu anlaşılır bu aşamada. Ne olursa olsun kimseye güvenmeme duygusu egemen hale gelir, kendisini ve geleceğini güvence altına alacak yaklaşımlar öne çıkar. İçgüdüler, başarılar, güçler, kavgalar, ve her türlü dengeler sürekli kurgulanmaya başlanır. Tüm benlik yaşama bağışlansa bile emellerin tümüne sahip olunamayacağı bilinir. Geleceğe ait endişeler paylaşılmak zorunda kalınır. Birey, karşısındakilerin sırlarına ulaşmak için çaba sarf eder, ama ruhunda ve bedeninde taşıdığı kuşkuları yaşadığı anın sığılıklarında boğulacaktır. Doğanın tekdüzeliğini bozmak isteyecek, heyecanları, kaptisleri, çelişkileri, korkuları ile değişmek ve değiştirmek için dayanılmaz acılar çekecektir.

Hayatta yaşanan tecrübelerle daha dolu ilişkilerde hep eleştirel yaklaşımlar vardır dışardan baskılanan. Dünyanın dışına itilmek duygusunun egemen olmaya başlaması ile birlikte artık ben ile biz arasındaki tanımlanamaz uçurum ile karşı karşıya gelinmiş demektir. Bu uçurum da çizgi filmlerdeki gibi bir çırpıda geçilebilecek uçurumlardan değildir. Bir tarafta dar ve küçük bir dünyada korkularla ve yaşama hazlarından yoksunluklarla geçecek, enerji kaynakları gittikçe kuruyan bir yaşam; diğer yandan doğanın yasalarına uygun akan bir yaşam. Bir uçtan diğer uca doğru sıçradığınızda siz ben uçuyorum zannedersiniz ama aslında

İnsanın damarlarındaki tanrısal gücün kökünü kazımak olanaklı değil elbette. Hani şu dalların kurdukları sanılan en umutsuz anlarda, hiç umulmadık bir yerinden çıkıveren yeşil tomurcuk gibi gizli kalan bir güç bir gün apansız dallanıp budaklanıverir. Mükemmellik çemberini kırabilecek güce, hayatın akışını değiştirebilecek hakka sahip olduğunun farkında olmak, en güzel anlarda bile daha güzeli olduğunu merak edebilecek öngörüü yaşamak ve edilgenlikten çıkıp daha iyiyi aramak sadece ve sadece biz diyerek yaratılacaktır.

da sizi uçuruyorlardır. Kanatlarınız olur birileri, yerçekimine karşı duran ve sizi havada tutan yani uçmanızı sağlayanlar vardır. Ben demenin yüklediği ağır yükü hafifletmeye çalışırken ben deme erkini sağlayanları yok saymak da daha farklı bir acı çekmektir. Biz kelimesini kullanma becerisini gösterebilmek, biz diye başlamayı becerebilmek sıradanlaşmaktan sıyrılmayı sağlayacak ve umarsız mutlulukları getirecektir. Yalnız kalıp tek başına mini bir tebessüm etmek yerine hep birlikte olup, hep beraber yürek dolusu kahkahalar atabilmek gibi.

İnsanın damarlarındaki tanrısal gücün kökünü kazımak olanaklı değil elbette. Hani şu dalların kurdukları sanılan en umutsuz anlarda, hiç umulmadık bir yerinden çıkıveren yeşil tomurcuk gibi gizli kalan bir güç bir gün apansız dallanıp budaklanıverir. Mükemmellik çemberini kırabilecek güce, hayatın akışını değiştirebilecek hakka sahip olduğunun farkında olmak, en güzel anlarda bile daha güzeli olduğunu merak edebilecek öngörüü yaşamak ve edilgenlikten çıkıp daha iyiyi aramak sadece ve sadece biz diyerek yaratılacaktır.